

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **M. G.**, narozený X
bytem X
zastoupený zmocněnkyní M. Š.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/191785-916,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/191785-916, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/191785-916, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 27. 1. 2025, č. j. 16434/2025/UUA, jímž bylo podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), rozhodnuto zamítnout návrh

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalobce na změnu výše příspěvku na péči od listopadu 2024 a poskytovat příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobce nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, přičemž konstatoval, že je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, a to zejména s § 2, § 3, § 36, § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 8, § 9 a § 25 zákona o sociálních službách, jakož i s vyhláškou č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Dále uvedl, že bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nepřesvědčivého posudku, přičemž žalovaný postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a se zásadou materiální pravdy.
3. Následně žalobce zmínil, že žalovaný ignoruje konstantní judikaturu správních soudů týkající se právě příspěvků na péči, neboť navzdory rozsudkům vydaným v konkrétních případech nedochází k žádné změně správní praxe žalovaného, přičemž tedy odůvodnění rozhodnutí žalovaného i posudků posudkových komisí MPSV (dále jen „posudkových komisí“) zůstávají i přes výtky soudů nezměněné, tj. formulářové a bez dostatečné individualizace. Žalobce k tomu dodal, že postup žalovaného ve věci tak vyvolává pochybnost o porušení zákazu libovůle při výkonu veřejné moci.
4. Žalobce též namítl, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Ačkoliv žalovaný konstatoval úplnost, objektivnost a přesvědčivost posudku posudkové komise vypracovaného ve věci, ten podle žalobce zjevně nedostal kautelám judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce uvedl, že žalovaný označil posudek posudkové komise za „stěžejní důkazní prostředek“, byť je takový přístup k hodnocení důkazů v rozporu s dotčenou právní úpravou a judikaturou správních soudů, jelikož všechny podklady uvedené v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, zejména výsledky sociálního šetření, mají rovnocennou povahu a jejich eventuální rozpor nelze vypořádat nezákonným nadřazením jednoho důkazního prostředku nad jiný. Žalovaný pak dle žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí založil na přepisu nosných částí posudku posudkové komise a s posudkem samým se vypořádal konstatováním obecných kritérií převzatých z interní instrukce žalovaného č. 15/2016. Žalobce tedy v řešeném případě namítl, že má odůvodnění posudku posudkové komise formulářovou povahu a není vůbec založeno na principu individualizace.
5. Podle žalobce je napadené rozhodnutí v některých částech nepřezkoumatelné, a to kvůli chybějícím důvodům či nepodloženým spekulativním zjištěním vycházejícím z podkladového posudku. Žalovaný tak měl v napadeném rozhodnutí konstatovat zjištění plynoucí ze záznamu ze sociálního šetření a úvahy, jimiž byl veden při hodnocení těchto okolností, a to v komparaci s vlastními posudkovými závěry. Současně se měl žalovaný vypořádat s vyjádřením žalobce obsaženým již v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a uvést komplexní právní hodnocení věci.
6. K tomu žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí, na základě posudku posudkové komise, vyslovil závěr, že při posuzování zdravotního stavu žalobce nebylo možno pracovat s diagnózou porucha autistického spektra, protože ta nebyla diagnostikována na specializovaném pracovišti či kompetentním dětským psychiatrem. Tento závěr žalovaného však dle žalobce zcela postrádá zákonný titul, neboť žádným právním předpisem není stanoveno, že by diagnostika poruch autistického spektra musela být obligatorně provedena způsobem, na který poukázal žalovaný. Žalobce také doplnil, že podal žádost o zvýšení příspěvku na péči ve věku vyšším než 18 let, a tudíž by bylo stěží

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

možné pro rozhodné období zajistit jeho vyšetření dětským psychologem. Poukázal i na dikci § 8 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), z něhož se podává, že vyšetření (dětského) klinického psychologa je fakultativním (nikoliv obligatorním) podkladem pro posuzování zdravotního stavu; rovněž tak zmínil čl. 5 odst. 10 interní instrukce žalovaného č. 15/2016.

7. V této souvislosti žalobce také uvedl, že pokud žalovaný konstatoval, že se vzájemně vylučují diagnózy Aspergerův syndrom a lehká mentální retardace, pak tento závěr nemá oporu v právních předpisech a nepodává se ani z posudkového zhodnocení posudkové komise, resp. byl v jejím posudku citován pouze v souhrnu podkladů (z doporučení školského poradenského zařízení). Dle žalobce je tedy napadené rozhodnutí v tomto ohledu vnitřně rozporné.
8. Nadto žalobce upozornil na skutečnost, že jeho ošetřující psychiatr MUDr. E. P. v diagnostickém souhrnu žalobce uvádí poruchu autistického spektra (Aspergerův syndrom), přičemž naproti tomu nezmiňuje lehkou mentální retardaci.
9. Žalobce poté uvedl, že žádným právním předpisem není stanoveno, že by osoby s lehkou mentální retardací měly paušálně a automaticky zvládat vyjmenované základní životní potřeby. Žalovaná tedy stran diagnózy lehké mentální retardace, navíc bez současného zohlednění ostatních duševních poruch žalobce, učinila podle žalobce závěr popírající princip individualizace posouzení jeho konkrétního případu. K tomu žalobce doplnil, že v lékařské zprávě psychiatra MUDr. E. P. ze dne 26. 3. 2025 není lehká mentální retardace uvedena v jeho diagnostickém souhrnu a že pro účely posouzení jeho soběstačnosti jako osoby ve věku 20 let bylo naprosto irrelevantním, k jakému vývoji v oblasti soběstačnosti dochází u dítěte trpícího lehkou mentální retardací. Připomněl též, že zákonné podmínky (kritéria) stavu závislosti se dle § 8 zákona o sociálních službách podstatně liší v případě osob do 18 let věku a osob starších 18 let.
10. Žalobce též namítl nepřezkoumatelnost závěru žalovaného, že je extrakce PEG sondy dne 19. 2. 2025 důvodem pro neuznání nezvládání základní životní potřeby stravování, neboť se jednalo o přepis hodnocení posudkové komise, k němuž žalovaný neuvedl žádné vlastní úvahy. Žalovaný si přitom musel být vědom toho, že žalobce trpí závažnou formou mentální anorexie s kachexií a svalovou dysbalancí, přičemž je z důvodu mentální anorexie uznán invalidním ve třetím stupni invalidity. Žalobce doplnil, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by extrakce PEG sondy znamenala automatický vznik soběstačnosti ve stravování.
11. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „žádosti žalobce o uznání invalidity v roce 2022 nebylo vyhověno“, pak se dle názoru žalobce jednalo také o nepřezkoumatelný závěr, neboť v tomto ohledu nebylo ani naznačeno, z jakých podkladů bylo toto sdělení zjištěno; nadto je dané tvrzení v hrubém rozporu se skutečným stavem. K tomu žalobce zrekapituloval, že mu byl původně přiznán invalidní důchod v roce 2024; nyní je invalidním ve třetím stupni což má přímý odraz v neschopnosti zvládat jednotlivé základní životní potřeby. Shora citovaná nesprávnost tak dle žalobce činí napadené rozhodnutí, resp. podkladový posudek, rovněž nepřesvědčivým (popř. měl být předmětný posudek v tomto ohledu doplněn).
12. Za vadu rozhodnutí pak žalobce označil to, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nijak nevypořádal s hodnocením záznamu ze sociálního šetření, byť se podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách jedná o samostatný podklad pro vydání rozhodnutí, který musí Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalovaný hodnotit v souladu s principem volného hodnocení důkazů, a to zvláště za situace, kdy v podkladovém posudku konkrétní vypořádání se s výsledky sociálního šetření chybí. Žalovaná tedy se záznamem ze sociálního šetření vůbec nenakládala jako s podkladem pro vydání rozhodnutí a vůbec ho nehodnotila. Dle žalobce je přitom podkladový posudek posudkové komise natolik nepřesvědčivý, že rozhodnutí žalovaného nenaplnuje povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

13. Dále žalobce namítl, že posudková komise v rozporu s podkladovou zdravotnickou dokumentací odmítla uznat, že žalobce trpí poruchou autistického spektra – Aspergerovým syndromem. Ošetřující psychiatři žalobce přitom soustavně konstatují, že žalobce trpí mj. i poruchou autistického spektra (Aspergerovým syndromem). Posudková komise tak ve věci popřela odborné závěry všech ošetřujících psychiatrů, aniž by k tomu popsala konkrétní medicínské argumenty a důvody. K tvrzení posudkové komise, že žalobce nebyl vyšetřen dětským psychiatrem poté uvedl, že vzhledem k tomu, že ke dni podání předmětné žádosti byl již osobou starší 18 let, objektivně nebylo možné, aby byl přijat do péče dětského psychiatra. Nadto žalobce připomněl, že trpěl komplexem závažných duševních poruch, které posudková komise v souhrnu dostatečně nezohlednila. Zmínil také, že absolvuje intenzivní nutriční terapii, avšak posudková komise závažnost jeho mentální anorexie a jejích důsledků bagatelizovala.
14. Dále žalobce namítl, že posudková komise neprovedla jeho osobní lékařské vyšetření, ačkoliv se ve věci zásadně odchýlila od podkladové zdravotnické dokumentace. Neprovedení vyšetření bez jakéhokoli odůvodnění přitom žalobce považoval za postup v rozporu s Instrukcí MPSV č. 2/2016, podle které má být zdravotní stav posuzované osoby objektivizován tak, aby nevznikaly důvodné pochybnosti o skutečném stavu.
15. Posudková komise pak dle žalobce opomenula zohlednit stav jeho polymorbidity, zejména vzájemně se ovlivňující duševní poruchy, přičemž zcela pominula poruchu autistického spektra. Nezohlednila tak závažnost dopadů duševních poruch ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám, přičemž dospěla k nesprávnému závěru, že žalobce netrpí těžkým psychickým postižením, a to typicky v kontextu základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby. Ve věci tudíž dle žalobce absentuje skutečné individualizované posouzení zdravotního stavu žalobce (§ 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb.). V posudku posudkové komise tedy nebyly vypořádány konkrétní základní životní potřeby, jejichž nezvládání žalobce namítl v odvolání – mobilita, orientace, komunikace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby.
16. Posudková komise se také nevypořádala s faktem probíhajícího soudního řízení o návrhu na omezení svéprávnosti žalobce.
17. Posudek je poté dle žalobce neúplný i z důvodu, že v něm nebylo vůbec konstatováno, která konkrétní zjištění ze sociálního šetření neodpovídají jeho objektivizovanému zdravotnímu stavu.

Doplnění žaloby

18. Dne 22. 12. 2025 bylo zdejšímu soudu doručeno doplnění žaloby, ke kterému byla připojena zpráva z psychologického vyšetření ze dne 12. 12. 2025, vypracovaná Mgr. E. Ch., psychologkou ve zdravotnictví, pod supervizí Mgr. V. R., klinické psychologky, s tvrzením, že forma zdravotního postižení žalobce byla aktuálně hodnocena jako více závažná, než dle Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dosavadní diagnostiky. Tato zpráva podle názoru žalobce též potvrdila diagnózu poruchy autistického spektra, která vzniká již v dětství. Žalobce rovněž zmínil, že u poruchy autistického spektra daná zpráva nově uvedla těžké postižení v podobě nízkofunkčního dětského autismu, zatímco dříve byl stav popisován jako Aspergerův syndrom. V oblasti intelektových schopností byla současně uvedena středně těžká mentální retardace s IQ 44, namísto dřívějšího závěru o lehké mentální retardaci či pouze snížených mnestických a intelektových funkcích.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh dosavadního správního řízení a navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že rozhodnutí úřadu práce nepovažoval za nezákonné či nepřezkoumatelné, a proto pokračoval v odvolacím řízení, v jehož rámci si vyžádal posudek posudkové komise. Tato komise jednala v odborném složení za účasti posudkového lékaře i specialisty z oboru psychiatrie; žalovaný proto považoval posudek ze dne 25. 8. 2025 za odborný, stěžejní a úplný podklad pro napadené rozhodnutí. Posudková komise přitom měla k dispozici zprávu o sociálním šetření a dostatečnou zdravotní dokumentaci, včetně odborných lékařských zpráv i dokumentace praktického lékaře, přičemž zdravotní stav žalobce posuzovala aktuálně ke dni svého jednání. Posudková komise se dle žalovaného vyjádřila ke všem posuzovaným základním životním potřebám a vyložila též veškeré rozhodné okolnosti věci.
20. Dále žalovaný zrekapituloval, že z předmětného posudku vyplývá, že žalovaný nebyl jednání komise přítomen. K tomu žalovaný zdůraznil, že takový postup byl plně v souladu s § 16a odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., neboť přítomnost posuzované osoby je vyžadována pouze tehdy, pokud to komise považuje za nezbytné. V daném případě komise disponovala dostatečnými a objektivními podklady.
21. Následně žalovaný obecně vyložil, co se rozumí pod pojmem neschopnost zvládnání základní životní potřeby, resp. jaký zdravotní stav osoby vede k takovému závěru, a co je v tomto ohledu přijatelným standardem. Uvedl, že se posudková komise ve věci vyrovnala s předloženou zdravotnickou dokumentací a vyhodnotila ji zcela individuálně ve vztahu k posudkovým kritériím stran posouzení zdravotního stavu v kontextu příspěvku na péči. Upozornil též na skutečnost, že posudkové lékařství je specializovaný medicínský obor.
22. Žalovaný tedy nesouhlasil s žalobními námitkami, přičemž dodal, že zdravotní stav žalobce nebyl nijak bagatelizován a byl hodnocen naprosto individuálně. Posouzení stupně invalidity současně nebylo v tomto řízení nijak relevantní, neboť se jedná o odlišný institut s odlišnými posudkovými kritérii.

Replika žalobce

23. Žalobce v podané replice předně uvedl, že na žalobě i na všech jejích důvodech v plném rozsahu trvá. Vyjádření žalovaného považoval za formální a bezpředmětné, přičemž nesouhlasil s tvrzením, že jeho zdravotní stav nebyl bagatelizován, neboť se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou týkající se nesprávného zachycení a vyhodnocení diagnózy poruchy autistického spektra v posudku posudkové komise. Žalobce k tomu znovu obsáhle popsal a zdůraznil relevanci psychologické zprávy ze dne 12. 12. 2025, která podle něj potvrzuje, že jeho zdravotní stav byl posudkovou komisí bagatelizován. Dále uvedl, že mu byl dne 13. 1. 2026, v řízení o omezení svéprávnosti vedeném před Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 17 Nc 3203/2025, doručen znalecký posudek z odvětví psychiatrie MUDr. D. F. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ze dne 4. 12. 2025, který dle žalobce rovněž potvrzuje přítomnost poruchy autistického spektra.

24. Žalobce pak poukaz na invaliditu třetího stupně zmínil pouze jako podpůrný, neboť napadené rozhodnutí nesprávně uvádí, že mu invalidní důchod v roce 2022 nebyl přiznán.

Posouzení věci soudem

25. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili. V kontextu nadepsaného ustanovení s. ř. s. přitom soud ve věci rozhodoval pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy. Soud tedy ve svém hodnocení vycházel jednak z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovaným, a jednak z propouštěcí zprávy MUDr. M. Z. (Horské lázně) ze dne 16. 11. 2025, ze zprávy z psychologického vyšetření žalobce ze dne 12. 12. 2025, a ze znaleckého posudku č. 759/2025 ze dne 4. 12. 2025 ve věci návrhu na omezení svéprávnosti žalobce a jeho opatrovnictví (včetně předvolání Okresního soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené pod sp. zn. 17 Nc 3203/2025); (pozn. soudu – žalovanému byly listiny předloženy žalobcem až v soudním řízení řádně doručeny, přičemž tedy měl možnost se s nimi v úplnosti seznámit a případně i reagovat na jejich obsah).
26. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. Úvodem vlastního posouzení uplatněné žalobní argumentace zdejší soud konstatuje, že při hodnocení důvodnosti obsahově rozsáhlé a značně popisné žaloby zvolil přístup vycházející z judikatury Ústavního soudu, podle níž *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Soud tak ve věci komplexně reagoval na všechny stěžejní argumentační okruhy obsažené v podané žalobě. Absence detailní odpovědi na každé jednotlivé tvrzení přitom není dle Ústavního soudu porušením povinnosti řádně zdůvodnit rozhodnutí, neboť tento závazek *„nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“* (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, nebo ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04). Podrobná odpověď na každé jednotlivé tvrzení žalobce by totiž v řešené věci byla na újmu srozumitelnosti a přehlednosti rozsudku, aniž by současně mohla být přínosem jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

přesvědčivosti či přezkoumatelnosti (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).

29. Soud v tomto ohledu upozorňuje též na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta.*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). V rámci správního soudnictví se tedy od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle. Zvláště obsah a kvalita žalobní argumentace (ať už jakkoliv rozsáhlé) tak předurčují obsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). Právě ve světle nadepsaných judikатурních závěrů zdejší soud přistoupil k hodnocení uplatněných žalobních tvrzení.
30. Vycházejí z výše odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu poté bylo třeba prostý odkaz žalobce na porušení § 2, § 3, § 36 a § 50 správního řádu považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat. Žalobce totiž v dané části nijak neozřejmil, v čem konkrétně by mělo pochybení žalovaného spočívat. V tomto ohledu je nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být žalovaným dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, nebo ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Jinak řečeno, právní náhled žalobce na věc se nemůže omezit pouze na blíže nespecifikovaná (univerzální) tvrzení či prosté odkazy na ustanovení zákona bez souvislosti s konkrétními skutkovými výtkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38).
31. Ke zcela obecnému tvrzení žalobce, že žalovaný ignoruje judikaturu správních soudů a její závěry nijak nepromítá do správní praxe pak zdejší soud konstatuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není koncipováno jako *actio popularis*, a žalobce tudíž může s úspěchem namítat pouze dotčení vlastních práv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2024, č. j. 5 As 252/2022-36). Soud se proto nezabýval povšechně namítanou nesprávnou správní praxí žalovaného, ale toliko tím, jak napadené rozhodnutí zasáhlo do sféry veřejných subjektivních práv žalobce. Na tomto základě tedy soud ve věci neshledal důvodnou ani žalobcem zmíněnou pochybnost o porušení zákazu libovůle při výkonu veřejné moci.
32. V logice uspořádání řádně uplatněných žalobních bodů se soud ve věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečné a postrádá konkrétní úvahy stran vypořádání jeho odvolacích námitek. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak žalobce namítl i z důvodu, že v něm bylo uvedeno, že „*žádosti žalobce o uznání invalidity v roce 2022 nebylo vyhověno*“, neboť v tomto ohledu nebylo zřejmé, z jakých podkladů bylo toto nepravdivé tvrzení zjištěno; žalobci byl invalidní důchod přiznán v roce 2024.

33. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
34. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
35. Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
36. Vycházejí z dříve popsaného je v řešeném případě třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně popsal, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden, a proč argumentaci žalobce uplatněné ve věci nepřisvědčil; přičemž nebylo nezbytné, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání žalobce.
37. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí seznatelně reflektoval mj. odvolací námitky žalobce, které nejprve zrekapituloval (viz str. 2 až 3) a poté s konstatováním posudkových (odborných) závěrů (mj. stran zvládaných a nezvládaných základních životních potřeb) plynoucích z hodnocení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí (viz str. 4 až 15) vyslovil též vlastní závěr v projednávaném případě (viz str. 15 až 19). Žalovaný přitom v řešené věci nepochybně nepominul polymorbiditu (tj. vícero zdravotních postižení) žalobce, jak je zřejmé z posudkového zhodnocení posudkové komise, která se zabývala právě diagnózami stanovenými žalobci jeho ošetřujícími lékaři (viz obsáhlá rekapitulace lékařských zpráv a nálezů jako podkladů pro posudek ze dne 25. 8. 2025). Soud pak ve smyslu značně obecně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nebyl povinen ani Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

oprávněn za žalobce domýšlet konkrétní argumentaci ve smyslu jednoznačné specifikace případně chybějících důvodů napadeného rozhodnutí, jakož ani to, která konkrétní odvolací námitka neměla být žalovaným dostatečně vypořádána. V projednávané věci tedy soud takový povšechně uvedený deficit v postupu žalovaného nevyhodnotil.

38. Stejně tak soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že v něm bylo zmíněno, že *„žádosti žalobce o uznání invalidity v roce 2022 nebylo vyhověno“*. Toto pouze prosté rekapitulační tvrzení žalovaného (resp. posudkové komise), ať už byla jeho faktická správnost jakákoliv, totiž zjevně nemělo žádný dopad do vlastního posudkového zhodnocení zdravotního stavu žalobce, jako stěžejní části posudku, resp. i napadeného rozhodnutí – tj. stran rozhodných (medicínských) skutečností a na jejich základě učiněných závěrů ve věci. Jinými slovy, tato doplňková informace (nadto týkající se zcela odlišného historického řízení) byla stran řádného vypořádání rozhodných otázek řešeného případu v zásadě zcela irelevantní, a tudíž na jejím základě nebylo možno shledat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož ani (bez dalšího) nesprávnost či nepřesvědčivost vlastního posudkového závěru posudkové komise. Možno současně podotknout, že ve věci nikdo nezpochybňoval fakt, že byl žalobci (původně) přiznán invalidní důchod v roce 2024.
39. Na základě veškerých výše popsaných okolností posuzovaného případu tak dle názoru soudu bylo možno z hlediska přezkoumatelnosti z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat, proč žalovaný považoval odvolací tvrzení žalobce za lichá a které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí. K předmětné námitce soud také připomíná, že napadené rozhodnutí je zásadně nutno vnímat komplexně, resp. řádně reflektovat jeho úplný obsah.
40. V návaznosti na dříve uvedené soud zároveň upozorňuje na to, že výhrady žalobce uplatněné v podané žalobě proti napadenému rozhodnutí fakticky představují zejména nesouhlas s vlastním posouzením věci žalovaným, resp. s hodnocením posudkové komise, v odvolacím řízení, jímž se bude soud zabývat níže. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a proto jej shledal přezkoumatelným. Možno k tomu zmínit i závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že *„nepřezkoumatelnost nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení.“*
41. Soud se tak následně ve věci zabýval meritem žalobní argumentace (v části žalobcem rovněž označované jako *„nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí“*), které žalobce fakticky spatřoval v nepřesvědčivosti a nedostatečném odůvodnění posudku posudkové komise ze dne 25. 8. 2025. V tomto ohledu tedy soud uvádí, že se obsahově nejednalo o námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, ale o námitku směřující do skutkového stavu – tj. posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí, jak už bylo dříve vyloženo. Žalobce totiž ve svých tvrzeních především nesouhlasil se závěry posudkové komise týkajícími se schopnosti zvládat namítané základní životní potřeby.
42. Soud v tomto ohledu předesílá, že smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (pozn. soudu – mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

43. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách osoba starší 18 let věku, která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb.
44. Dle § 9 téhož zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
45. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že se při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
46. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

47. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
48. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „mobilita“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „orientace“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „komunikace“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „stravování“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „oblékání a obouvání“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „tělesná hygiena“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „výkon fyziologické potřeby“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o zdraví“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „osobní aktivity“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o domácnost“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení, udržovat pořádek.
49. Soud zároveň konstatuje, že pokud jde o správnost zjištěného zdravotního stavu žalobce, jedná se o ryze odbornou medicínskou otázku, kterou nemůže soud a v zásadě ani správní orgán sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Z tohoto důvodu tedy posuzuje zdravotní stav žadatelů v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Nutno připomenout, že v rozsudku ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řízení ve věci příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje právě odborný posudek o zdravotním stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Z tohoto důvodu se žalovaný při svém rozhodování v těchto věcech opírá o odborné posudky předkládané posudkovými lékaři. Samotná skutečnost, že žalovaný při svém rozhodování z takového posudku vychází a jeho závěry v úplnosti převezme do napadeného rozhodnutí, proto bez dalšího neznamená, že by se jednalo o rozhodnutí tzv. „formulářové“.
50. Zdejší soud dále uvádí, že se Nejvyšší správní soud otázkou posuzování nároků na příspěvek na péči ve své judikatuře již mnohokrát zabýval, např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, se vyjádřil tak, že „posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ K tomu je možno odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo konstatováno, že Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

„v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujmají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je tedy ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58).“ V kontextu naplnění výše zmíněných požadavků lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37, ze kterého plyne, že „aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28)“. Rovněž tak je případným zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, v němž bylo vysloveno, že „v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“

51. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, pak Nejvyšší správní soud shrnul, že „pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření obsahuje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Posudkový závěr by tedy měl být v tomto směru náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32). Nejvyšší správní soud přitom doplnil, že odvolací orgán nesmí pouze převzít závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků, a uzavřel, že posudek nesplňující požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem. Možno též dodat, že se v případě odborného posudku zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby „jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).

52. Posudek posudkové komise tak splňuje kritérium úplnosti a přesvědčivosti, pokud se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nutné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav musí popsat dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17).
53. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem také vyplývá, že subjektivně tvrzené obtíže nemohou být samy o sobě podkladem pro závěr o neschopnosti zvládat určitou životní potřebu ve smyslu § 9 zákona o sociálních službách. Kvalifikovaným důvodem pro pozbytí schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu může být jediné nepříznivé zdravotní stav (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), jehož posouzení je věcí odborně medicínskou, nikoliv věcí subjektivní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015-34). Určující skutečností je zdravotní stav a rozsah schopností toho kterého žadatele, tedy objektivně určená míra, v jaké je žadatel na cizí pomoc odkázán, nikoliv rozsah, v jakém mu je tato pomoc k dispozici (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014-80).
54. Soud tudíž v projednávaném případě na základě shora citovaných judikturních závěrů hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 25. 8. 2025 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti, a to zvláště v kontextu uplatněných žalobních tvrzení stran hodnocení poukazovaných základních životních potřeb.
55. K tomu soud nejprve uvádí, že toliko prostý odkaz žalobce na skutečnost, že žalovaná označila posudek posudkové komise za stěžejní důkazní prostředek ve věci (viz též dříve odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu), aniž by byl zohledněn celkový kontext odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze bez dalšího vykládat (nepříléhavě izolovaně) jako okolnost svědčící o nezákonném postupu žalovaného v předmětném řízení, resp. o rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Soud tudíž nepřisvědčil obecné námitce žalobce, že posudkové zhodnocení trpí nedostatečnou individualizací, neboť právě zdravotní stav žalobce byl posudkovou komisí popsán a hodnocen, a to na základě doložené podkladové dokumentace.
56. Soud poté v řešeném případě ve stručnosti rekapituluje, že posudkový lékař Institutu posuzování zdravotního (dále jen „IPZS“) stavu MUDr. P. O., CSc., dospěl na základě posudkového zhodnocení, že žalobce trpí mentální anorexií s kachexií a svalovou dysbalancí (stav po zavedení PEG sondy v březnu 2024), lehkou mentální retardací, poruchou autistického spektra a úzkostnou poruchou, k závěru, že žalobce nezvládá celkem čtyři základní životní potřeby – stravování, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Podle posudku ze dne 25. 8. 2025, který si nechal žalovaný vypracovat v rámci odvolacího řízení, žalobce nezvládal od 25. 11. 2024 do 19. 2. 2025 rovněž čtyři základní životní potřeby, jak už tyto byly stanoveny posudkovým lékařem IPZS, a od 20. 2. 2025 tři základní životní

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

potřeby, neboť dne 19. 2. 2025 byla žalobci PEG sonda extrahována, což tedy posudkovou komisi vedlo k neuznání jako nezvládané základní životní potřeby stravování.

57. V návaznosti na vše shora uvedené pak soud konstatuje, že odůvodnění posudku posudkové komise nepovažuje za dostatečné v části týkající se posudkového závěru, že u žalobce nebyla diagnostikována porucha autistického spektra na specializovaném pracovišti či kompetentním dětským psychiatrem, přičemž mělo být vždy vyjádřeno pouze podezření a doporučení k (do)vyšetření této diagnózy, což však dle posudkové komise nebylo provedeno. Posudková komise tedy v projednávaném případě u žalobce nepracovala s poruchou autistického spektra, ale hodnotila toliko diagnózy mentální anorexie, úzkostná porucha a lehká mentální retardace. V tomto ohledu je však třeba zdůraznit, že posudková komise odpovídajícím způsobem nereagovala na informace obsažené v doložených lékařských zprávách a odborných nálezech, z nichž seznatelně vyplývá, že byl u žalobce diagnostikován mj. i jím poukazovaný Aspergerův syndrom, popř. obtíže vycházející z oblasti poruch autistického spektra – viz zejména psychiatrický nález MUDr. E. P. ze dne 26. 3. 2025 (dříve též psychiatrické vyšetření MUDr. V. D. ze dne 7. 10. 2022), či zpráva Mgr. Bc. M. B. ze dne 16. 9. 2024 ze školského poradenského zařízení. Nelze tedy souhlasit s povšechným tvrzením posudkové komise o tom, že u žalobce nebyla odbornými lékaři diagnostikována porucha autistického spektra, resp. že bylo vysloveno vždy pouze podezření na její existenci, když se zvláště z diagnostického závěru psychiatra MUDr. E. P. ze dne 26. 3. 2025 jasně podává: *„Porucha autistického spektra Aspergerův syndrom. Porucha příjmu potravy, mentální anorexie. Úzkostný syndrom.“* (dříve byl psychiatrem MUDr. V. D. dne 7. 10. 2022 u žalobce shledán atypický autismus, a Mgr. Bc. M. B. ze školského poradenského zařízení dne 16. 9. 2024 byly konstatovány obtíže, které vychází z oblasti poruch autistického spektra). Nutno zároveň doplnit, že žalobce byl v době předmětného správního řízení již zletilý, a tudíž soudu nebylo v nadepsaném ohledu zřejmé ani směřování odkazu posudkové komise na neexistenci vyšetření kompetentním dětským psychiatrem. Jak přitom bylo už shora uvedeno, u žalobce jako zletilé osoby byla nepochybně konstatována porucha autistického spektra odborným lékařem – psychiatrem, přičemž z jeho nálezu, citovaného také v posudku posudkové komise, nelze nijak dovodit toliko podezření na tuto diagnózu, či potřebu (do)vyšetření. Rovněž tak je v této souvislosti třeba zmínit, že i posudkový lékař IPZS MUDr. P. O., CSc., v prvostupňovém řízení s poruchou autistického spektra u žalobce v diagnostickém souhrnu pracoval.
58. K tomu soud opětovně připomínám, že aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu té které osoby (zde žalobce). Posudková komise se proto měla danou okolností – poruchou autistického spektra – ve věci důsledně zabývat a zcela konkrétním způsobem opírajícím se o relevantní podklady, učiněná zjištění a medicínská hodnocení vyložit, proč se v této části neztotožnila s diagnostickým posouzením zdravotního stavu žalobce jako zletilé osoby jeho odbornými ošetřujícími lékaři – psychiatry (resp. i posudkového lékaře IPZS), kteří seznatelně s diagnózou porucha autistického spektra u žalobce pracovali.
59. Pouze nad rámec uvedeného zdejší soud na tomto místě doplňuje, že se též z žalobcem až v soudním řízení předložené zprávy z psychologického vyšetření ze dne 12. 12. 2025 (byť byla tato vypracována až po dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž ve věci bylo možno vycházet, a to s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s., pouze ze zdravotního stavu žalobce zjištěného ke dni rozhodnutí žalovaného – tj. ke dni 25. 9. 2025), podává anamnéza žalobce, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

a to „*porucha autistického spektra, mentální retardace, úzkostný syndrom a odmítání jídla*“, tedy diagnózy, které seznatelně vyplývají i z dříve doložené zdravotnické dokumentace ošetřujících odborných lékařů žalobce. Jedná-li se dále o žalobcem předložený znalecký posudek z odvětví psychiatrie MUDr. D. F. ze dne 4. 12. 2025, k tomu soud uvádí, že zjevně vychází mimo vlastní (aktuální) vyšetření znalce také z podkladů, které měla k dispozici i posudková komise v projednávané věci, přičemž se v něm potvrzuje přítomnost mj. poruchy autistického spektra (Aspergerův syndrom). Obdobně pak obsahuje popis osobní anamnézy s konstatováním mj. Aspergerova syndromu i propouštěcí zpráva MUDr. M. Z. (Horské lázně) ze dne 16. 11. 2025.

60. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom posuzovaný zdravotní stav musí posudková komise popsat dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné (relevantní) pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17). Pokud tedy posudková komise postavila v dotčené části řešeného případu své hodnocení na rozporu s podkladovou dokumentací, resp. se odchýlila od závěrů odborných ošetřujících lékařů žalobce – tj. nezohlednila u žalobce poruchu autistického spektra, aniž by tento rozpor sama v úplnosti odstranila, nebo srozumitelně a odpovídajícím způsobem vysvětlila, nelze její posudek shledat za náležitě odůvodněný, a tudíž přesvědčivý ve smyslu dříve odkazované judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).
61. Zdejší soud tedy poznamenává, že vzhledem ke komplexnímu duševnímu postižení žalobce, jak se podává z doložené zdravotnické dokumentace, jakož i z diagnostického soudu (viz prvostupňový posudek posudkového lékaře IPZS), bylo ve věci nutné v úplnosti objektivizovat dopady tohoto postižení na schopnost žalobce zvládat základní životní potřeby a tyto dopady také náležitě a přesvědčivě odůvodnit. Soud shrnuje, že vzhledem ke dříve konstatovanému nedostatku stran posouzení poruchy autistického spektra posudkovou komisí – tj. její (ne)existence, popř. vlivu na schopnost žalobce zvládat namítané základní životní potřeby, nelze shledat posudek ze dne 25. 8. 2025 úplným a přesvědčivým. Žalovaný tudíž pochybil, pokud si za vyvalené situace (k námitkám žalobce uplatněným již ve správním řízení) nevyžádal doplnění předmětného posudku, které by odpovídajícím způsobem vyložilo tuto spornou otázku a poté jasně vyhodnotilo zvládání jednotlivých základních životních potřeb, a to zejména z hlediska řádně zjištěných psychiatrických diagnóz žalobce.
62. Soud poté dodává, že při posouzení referenčních aktivit té které základní životní potřeby bylo v řešeném případě třeba zohlednit nejen fyzickou, ale zvláště psychickou kapacitu (schopnost) žalobce, tyto aktivity zvládat ve smyslu přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., a to právě vzhledem k jeho konkrétnímu zdravotnímu stavu – tj. individuálnímu komplexu diagnóz (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33).
63. Vzhledem k nadepsaným výtkám soudu směřovaným k posudku posudkové komise lze proto shrnout, že žalovaný pochybil, jestliže posudek ze dne 25. 8. 2025 považoval za dostatečný pro rozhodnutí v posuzované věci. Z napadeného rozhodnutí je v dotčené části současně zřejmé, že žalovaný v zásadě toliko převzal závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval, a to právě ve světle popsanych sporných okolností, ačkoliv posudek, který nenaplnuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

řízení před správním orgánem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Ads 71/2016-28).

64. V kontextu učiněného hodnocení se pak soud dalšími žalobními tvrzeními již v podrobnostech nezabýval, neboť z důvodu zjištěné neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku ze dne 25. 8. 2025 – tj. vady řízení, která soud sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, by to bylo už bezpředmětné a předčasné. V daném případě totiž bude nutno se v úplnosti a přezkoumatelně vypořádat se všemi rozhodnými skutečnostmi stran zdravotního stavu žalobce – zejména ve smyslu otázky (ne)existence poruchy autistického spektra u žalobce a popř. jejího vlivu na schopnost žalobce zvládat namítané základní životní potřeby, a to plně ve smyslu dotčených ustanovení zákona, dříve citované judikatury správních soudů, jakož i v kontextu závěrů vyslovených zdejším soudem.
65. V projednávaném případě je nicméně dále třeba připomenout v judikatuře Nejvyššího správního soudu ustálený výklad § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., že *„pro závěr o tom, že posuzovaná osoba nezvládá určitou základní životní potřebu postačí, pokud nezvládá jednu z aktivit, jež vyhláška č. 505/2006 Sb. stanoví pro příslušnou základní životní potřebu v příloze č. 1.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018-34, nebo ze dne 9. 1. 2025, č. j. 9 Ads 209/2024-69).
66. Vycházejí z uvedeného tak zdejší soud shledal důvodným také konkrétní žalobní tvrzení stran nedostatečného posouzení schopnosti žalobce zvládat základní životní potřebu stravování. Příloha č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. totiž výslovně stanoví, že za schopnost zvládat základní životní potřebu stravování se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace. Posudková komise však v předmětném posudku k této základní životní potřebě pouze uvedla, že dne 19. 2. 2025 byla u žalobce provedena extrakce PEG sondy, a tudíž *„od 20. 2. 2025 přijímal stravu běžným způsobem a energetický příjem byl zajištěn cestou sippingu. Proto od tohoto data je ŽŽP uznána za zvládnutou.“* Podle názoru soudu tak posudková komise zjevně nedostala požadavku, aby se v úplnosti a přesvědčivě vypořádal se všemi relevantními kritérii stran posouzení schopnosti žalobce zvládat danou základní životní potřebu. Nutno dodat, že dominujícím onemocněním byla u žalobce mentální anorexie, přičemž tedy při posouzení referenčních aktivit základní životní potřeby stravování bylo třeba zohlednit nejen stránku fyzickou – tj. extrakci PEG sondy, ale zvláště psychickou kapacitu (schopnost) žalobce tuto aktivitu zvládnout.
67. Soud dále upozorňuje i na skutečnost, že v řízení, ve kterém se rozhoduje o příspěvku na péči, je třeba vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22), tedy ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popř. z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Zjištění sociálního pracovníka ze sociálního šetření obsažená v záznamu o sociálním šetření ve smyslu § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách správní orgány ani orgány vykonávající lékařskou posudkovou službu nemohou bez dalšího odmítnout toliko jako „subjektivní“. Všechny povinné podklady pro posouzení stupně závislosti vyjmenované v § 25 odst. 3 téhož zákona je třeba vnímat jako rovnocenné zdroje informací o žadateli, které teprve ve svém Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

souhrnu poskytnou komplexní obraz toho, které základní životní potřeby žadatel zvládá a které nikoliv. Tím není dotčena povinnost uvedených orgánů řádně se vypořádat i s případnými protichůdnými závěry v jednotlivých podkladech (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2024, č. j. 58 Ad 21/2023-39), jak už bylo také dříve popsáno.

68. Současně je však třeba uvést, že žalobce (obsáhlou) žalobní argumentaci o tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal s hodnocením záznamu ze sociálního šetření, uplatnil zcela obecným způsobem – tedy nijak nekonkretizoval jaká jednotlivá zjištění plynoucí ze sociálního šetření neměla být žalovaným (resp. posudkovou komisí) ve věci řádně zohledněna (popř. byla zcela opomenuta). Soud pak nebyl rovněž v této části povinen ani oprávněn za žalobce, k jeho povšechným tvrzením, spekulativně domýšlet argumenty či vybíral z reality (specifikovat) skutečnosti, které žalobu podporují, a proto za daného stavu věci setrval též pouze na obecné úrovni tvrzení (viz předcházející odstavec).
69. Za vyvstálé situace soud k námitce žalobce, že posudková komise neprovedla jeho osobní lékařské vyšetření, také ve stručnosti uvádí, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„není povinností komise vždy provést osobní vyšetření. Pouze pokud by posudkoví lékaři měli stran shromážděných lékařských zpráv pochybnosti o jejich pravdivosti nebo úplnosti, mohou informace z lékařských zpráv konfrontovat s vlastním osobním vyšetřením a poté vyhodnotit potřebu vyžádání specializovaného vyšetření. Osobní vyšetření posuzované osoby posudkovými lékaři je možností nikoliv povinností* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 21/2012-30, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ads 337/2016-33, či ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 Ads 405/2018-29). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 Ads 254/2016-64, se současně podává, že *„úkolem posudkových lékařů i posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí není primárně vyšetřování posuzovaných osob, ale pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou pro vypracování posudku podkladem“*. S těmito právními názory se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje je za příléhavé také pro nyní projednávanou věc. Vzhledem ke skutečnosti, že již dříve popsáná vada řízení, spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku, vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, bude na žalovaném, aby ve svém postupu (resp. posudkové komise) řádně zohlednil a aplikoval výše citované judikurní závěry, a to na základě konkrétních okolností posuzované věci.
70. Pokud žalobce dále namítl nesprávnost závěru posudkové komise o tom, že trpí lehkou mentální retardací, neboť tato diagnóza dle jeho názoru nevyplývá ze zprávy jeho ošetřujícího psychiatra MUDr. E. P. ze dne 26. 3. 2025, pak toto povšechné tvrzení soud neshledal důvodným. Diagnóza lehká mentální retardace se totiž v podkladové dokumentaci popisující zdravotní stav žalobce opakovaně uvádí, a to seznatelně v doporučení školského poradenského zařízení Mgr. Bc. M. B. ze dne 16. 9. 2024, v rehabilitačním nálezu MUDr. A. P. ze dne 16. 9. 2024, v diabetologickém nálezu MUDr. D. M. ze dne 2. 4. 2025, jakož i v poukazovaném psychiatrickém nálezu MUDr. E. P., z něhož vyplývá, že žalobce je u jmenovaného psychiatra sledován mj. právě pro lehkou mentální retardaci. Žalobce tak shora popsané skutečnosti ve své žalobní argumentaci zjevně pominul, přičemž je z nadepsaných skutečností dle soudu jednoznačně zřejmé, že závěr posudkové komise v tomto kontextu nelze považovat za rozporný s podkladovou lékařskou dokumentací. Nutno v této části pro úplnost upozornit i na značnou nekonzistentnost argumentace žalobce, který na jednu stranu namítl nesprávnost posudku posudkové komise s tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

lehkou mentální retardací netrpí (resp. že tato diagnóza u něj nebyla odborným lékařem stanovena), avšak v doplnění žaloby se současně lehké (popř. i střední) mentální retardace dovolává.

71. Závěrem soud k povšechné poznámce žalobce o tom, že se posudková komise nevypořádala s faktem probíhajícího soudního řízení o návrhu na omezení jeho svéprávnosti, konstatuje, že předmětem soudního přezkumu bylo v daném případě právě napadené rozhodnutí, resp. postup žalovaného vedoucí k jeho vydání, založený na specifických okolnostech tohoto případu. Soudu pak není vůbec zřejmé směřování tohoto žalobního tvrzení, když dle jeho názoru z ničeho nevyplývá jakákoliv potřeba vypořádat se v řízení vedeném žalovaným stran příspěvku na péči, s žalobcem odkazovaným soudním řízením o návrhu na omezení jeho svéprávnosti. Jinak řečeno, soudu toliko na základě zcela obecné zmínky žalobce není v tomto ohledu vůbec zřejmá souvislost těchto dvou na sobě nezávislých řízení, jakož zejména ani to, na co konkrétně by mělo napadené rozhodnutí v tomto kontextu reagovat. Zdejší soud proto dané žalobní tvrzení shledal mimoběžným.
72. Na základě výše uvedeného tak soud v řešení případě vyhodnotil, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se tedy neměl spokojit s nedostatečně odůvodněným posudkem posudkové komise, nýbrž měl vyžadovat jeho doplnění, jak už plyne z výše popsaného.
73. Soud proto uzavírá, že žalobu v mezích žalobních bodů shledal důvodnou, přičemž tak napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) výrokem I. rozsudku zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. tímž výrokem rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
74. Za tohoto stavu soud ve věci neprovedl pro zjevnou nadbytečnost žalobcem navržené dokazování interní instrukcí žalované č. 2/2016 a č. 15/2016, neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným ve spojení s dotčenou právní úpravou a judikaturou správních soudů, jak již bylo také v podrobnostech vyloženo.
75. Výrokem II. rozsudku soud zároveň nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a tudíž měl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, tohoto práva se však v podané žalobě výslovně vzdal, když navrhl, aby žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Žalovanému poté náhrada nákladů řízení nenáleží, neboť ve věci neměl úspěch a dle § 60 odst. 2 s. ř. s. mu v tomto typu řízení ani právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. března 2026

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.